

לא רצח

המליונים ששמעו את סלון הקסיטה... שראו את שמו של אהרן קופלנד על בור הקולנוע, אינם יודעים, שלפני שנים חשדו בו, כמקבל פרס אוסקר של הוליווד (מוסיקה לסרט הירושלמי), כי יבצע מעשה רצח. אבל הוא הכזיב: עד היום הנה לא רצח אהרן קופלנד אדם, אף את המוסיקה אינו רוצח.

היה זה וולטר דמרוש המנצח, הדמות הרומנטית בסרט קרנני הול, שהציג בפני הקהל במנהטן יצירה סימפונית של בחור יהודי מברוקלין בן 23 — אהרן קופלנד. אחר הקונצרט, אץ המנצח לחזור, ועק: "אם גבר בן 23 מסוגל לכתוב מוסיקה כזאת, הרי בעוד חמש שנים ירצח בן אדם!"

התלמידים לא הוזמנו. בשבוע שעבר עמד אהרן קופלנד הגבוה הממושקף (דמות מורה מתימטיקה) במלון ריץ בתל אביב, כדי להציג עצמו לפני אנשים, שהזמנו ע"י משרד החינוך. קופלנד הוזמן לארץ כדי להדריך את הקומפוזיטורים המתקדמים, אך בין הנוכחים לא נראו כלל אלה שלמענם הוזמן (עובדה שאחרים פרשוה בצורה דיממשמעית).

מנחם אבידום (המלר-קלקסטיין) היה שם כבא כוח התזמורת הפילהרמונית, ואילו ד"ר פטר גרונביץ — כמבקר, כיר שב ראש האגודה למוזיקה מודרנית, מסי חבר כי רק אוריה בוסקוביץ הופיע במי סיבה הזאת לקומפוזיטור (שספק אם יש לו מה ללמוד מהאורח החשוב, הינוק את אמנותו ממנגינות אמריקה).

אהרן קופלנד, קומפוזיטור אס לא יהיו כדורים

אף על פי כן, התכנסו השבוע בזכרון יעקב שלשים קומפוזיטורים להתייעצות, לעיון, בראשותו של אהרן קופלנד. העיקר, כפי שאמר פרנק סלג, ממדור המוסיקה של משרד החינוך, שחוסכים דביוזים, במקום להסיע את האמנים לחוץ לארץ ללמוד את תורת הקומפוזיציה — הוומן קופלנד לכאן.

בואו של קופלנד לישראל הוא מאורע בחיים האמנותיים. הקומפוזיטור עומד להר פיע כמנצח על אחת מיצירותיו בפתחת הפסטיבל בעין גב — כמובן, אם לא יישמעו באזור הכנרת צלילים, שלא כללתי בפרטיטורה שלי..."

כדורסל

גרוש אחד

בזכות גרוש אחד, הנתרם על ידי כל תלמיד, יכולה היתה מועצת התלמידים הארצי, בעזרת ועדת הספורט, לחשוב על אליפות ארצית בכדורסל של "כל" בתי הספר התיכוניים והמקצועיים בישראל. התלמיד, המשלם גרוש לחודש, שותף בפועל לנסיון רציני זה של מועצה ארצית.

שוער התעמלות הפשי.

באו סקרנים ואוהדי הכדורסל למגרש מכבי רחובות, שעה לאחר המועד שנקבע (3.30 אח"צ), נתגלתה תמונה לא מעודדת. במקום לראות תלמידים דרוכים, המעודדים את קבוצותיהם, היתה התמונה מוגדרת יפה, בפי אחד התלמידים שהתאכזב: "שוער פשפי בהתעמלות". המגרש שימש מקום מיפגש נעים לספורטאי האגודות הספורטיות ביותר; שולחן המזכירות והשיפוט היה זירה לויכוחים, ליד שני הסלים עמדו התלמידים וקלעו לסל, ומדי פעם בפעם נשמעו קריאות: "מתי נתחיל כבר!"

הבנות בפנה חייכו ושמחו לקראת התלמידים בעלי הבלוריות והשרירים, אך כדורסל קשה היה לראות. הויכוחים שמשו נושא להלצית והזמן חלף, בכל חצי שעה הגיעה עוד קבוצה, הפתיחה לא נראתה באופק. הגביע, שנתרם ע"י המועצה הארצית, עמד מיותר. הספורט העיקרי: חיפוש אחרי נעלי התעמלות ותלבשת, שהפך רקע לצעקות וצחוק.

חסרונו של מורה התעמלות הורגש גם בהופעה התינונית. אמת ישנה נושנה הוכחה שוב: צריך לדעת לארגן תחרות. ההודעות לבתי הספר לא נשלחו כשורה, וקשה היה לקבוע מי האשם. המועצות האיזוריות שלחו את ההזמנות שלא הגיעו בזמן. בתי הספר שאינם משתייכים למועצה, אם מחוסר יזמה עצמית או התנגדות הנהלות בתי הספר, לא הוזמנו. כאשר המארגנים הכריזו על האליפות הארצית, ידעו שלא כל בתי הספר משתייכים למסגרת. בית הספר במזרע ובית הספר מונטיפיורי, וכן מספר בתי ספר במשכונת ובקרים, לא הוזמנו לגמרי.

הפועל ומכבי בכדור אחד. ההשג הגדול ביותר, שרשמו יזומי מועצת התלמידים, היה בהבאת שחקני הפועל ומכבי למגרש אחד. היו זמנים כשזה היה המטרה הרגיל — שתי הקבוצות המתחרות בצוותה, אך מאז הסכסוך שכחו השחקנים את ההתמודדות החברית. שחקני שתי ההתאחדויות, הלומדים באותו בית הספר, נלחמו יחד, כדי לזכות בגביע. לשעה קלה נשכחו הגנודים, נעלמו הויכוחים. בית הספר (כצבא, הדינע ומועדני משחקים) הפך את השחקנים לחטיבה אחת. למרות שלא היו תלבשות אחידות, גילו הספורטאים הלומדים מדה יפה של הכנסת אורחים — לכל בית ספר הוקצב מקום משלו.

בדומה לחוסר האחידות בתלבשות, מגלות הנהלות בית הספר אי אחידות בגישתן למועצות התלמידים המקומיות והאיזוריות. חלק מהמנהלים תמך בנטיעה, שלם את הוצאות התלבשות לנבחרים, אולם אחרים התכבדו לעצמאות התלמידים.

השואבים רכשו גביע. לאחר שבי-סיכום הופיעו במגרש רק שמונה קבוצות, חולקו בתי הספר לשני בתים. בבית האחד הצ"י לחיו המקצועיים משבח ומקס פ"ו לנצח את כל יריביהם. בבית השני הגיעו ראשונים כדורסלני שלוח. למאבק הגמר התייצבו הקבוצות בכל המרץ, אך סל אחד לטובת שלוח העניק לה את הנצחון (21:23). בית הספר, שנתן לנוער את העתון צופר, ועורר את הויכוח המהפכני על תכנית הלימודים, עמד בראש גם בספורט פחות אינטלקטואלי זה.

התאגדות

הצעד הראשון

הצעד הראשון על הזירה מביא כל בת אגודת לידי צמרמורת ופחד. המהלומה הראי שונה ממועצת את הגוף, לרוב מאבד הטירון את שזי המשקל. כאשר החלו בהכנות לקראת הכנוס החמשי של הפועל, היתה סימטת היוזמים (מרכז הפועל): המונים. כדי למשוך את ההמונים היה הכרח לחזור לכל פנה. תחרות הצעד הראשון על הזירה הזכ"י שהמטרה הושגה.

רק חצי שנה בארץ. המתאגרפים

שך הקריירה הספורטיבית הקצרה שלו, יותר ארצות מאשר כל השוערים הכינלארי ביים בזמן כפול.

פמל בשער הר. א. פ. המלחמה פרצה. וייליאם התנייס, במקצועו כשוער בחיל האויר הבריטי (ר. א. פ.), היה מדריך לאימון גופני (מד"ס) והדרגה: סמל. עתה ניתנה לו גם ההזדמנות לגבש ולהסן את מבנה גופו. התפקיד העיקרי, שהיה למדריך הצבאי, התבטא בהגנה על שער נבחרת חיל האויר, בתחרויות בין החיילות והי שירותים; בפגישות נגד אורחים בגרמניה, צרפת וארצות אחרות. אך בהיותו באנג' ליה, שחק כשוער-אורח בקבוצה המפורס-

שני מתאגרפים מתחילים, בזירה יהיו השוררים נפוחים

מת "צ'לסי". מיד לאחר המלחמה, ניסה מועדון "סטאמפורד ברידג" לחטוף אור-תו, אך "הואבים" הקדימו בהציעם ככום של 6000 לירות. השוער-הסמל עבר מרחק של ששה מילין ועבר למקום חדש. הוא הצליח בעמידה בשער, אם כי את התורה למד דיקה בקבוצת "וולסלי". היה לו מורה מצויין בשם רלי ויט, שלימדו את כל התכסיים של שוער מנוסה.

לא גבוה ושמן. וייליאם אומר, ש אין השוער צריך להיות גבוה ושמן, כדי שיצליח בתפקידו הקשה. טעות מקובלת בקרב חובבי הכדורגל, המחפשים את ה"גוף הגבוה, כדי לתפוס כדורים גבוהים. הגובה עוזר, אך שוער מושלם אפשר להי עשות רק ע"י יכולת גופנית. וייליאם עצו מו שוקל 79 ק"ג. וגובהו 1,87 מטר. הוא עוסק הרבה ביוניקים למרחקים קצרים (ספרינג), כדי לפתח שרירים מיוחדים להשתתחות. הוא מצליח לליכך ביוניקו, עד שבתקופת שירותו התאמן בריצות קצרות והיה יכול לייצג את הר. א. פ. בתחרויות צבאיות (מאה יארדים 10.1 שניות).

שבועה שערים. עד כמה שיראה הדבר משונה, אין שוער הנבחרת האנגלי זוכר את התקופה המוהירה; זכור לו הפי סד, שכמעט הרס את חשקו להיות שוער. זה היה משחק בין נבחרת הר. א. פ. ונבחרת סקוטלנד. השוער הצעיר והבלתי מנוסה חטף שבועה שערים, אם כי בזמן ההוא אהב יותר לנגן בכינור ולשיר במקלה (היום אינו עושה זאת מחוסר זמן), אך לאחר שעצר מכת עונשין 11 מטר של מגן חלשי, התחילה הקריירה...

נתקבצו מפנות שונות בארץ, ובזמן שלבשו את הכפות אפשר היה לשמוע בלול של שפות. יוסף דיאב ממרוקו מתאמן בסניף חיפה. הוא הותיק שבין המתאגרפים. גילו אינו עולה על 22, אך שריריו נפוחים. לעומתו נמצא חיים אשר זמן מועט בארץ, והסניף שבו התחיל להתאמן הוא רמלה. אשר (26) עלה מעיראק וקמה לו שם כמתאגרף מתחיל. מנחם אייזנשטט הוא רק בן 15½ ווו לו הופעת-הבתולין. אימוניו נמשכו 4 חדשים ומקום מולדתו הוא גם מקום אימוניו — חיפה, שלמה מזרחי מבוגר בשנתיים, יליד פתח-תקוה, ואת הזירה הוא רואה מבין הכפפות בפעם השניה. יוסף צדקה מיפה, מתאגרף במשקל בינוני, מתאמן רק שלושה חדשים בזירה, והחליט ללכת, למרות הכל, להתמודד. ארץ מולדתו היא תורכיה, שביעות רצונו מן האיגרוף היא ללא גבול. שלום סררחי הוא הקל שבהם ומשקלו נוצה. הוא גולד בשכונת התקוה והוא מתאמן בסניף הפועל בשכונת התקוה. כל המתאגרפים, 40 במספר, מתכוננים לכנוס, אך האימונים צריכים להמשך בקצב ובדיקנות.

אנגליה

חכמים שוערים

ממכרות הפחם של מחוז סטאפורד, אל פסגת הכדורגל העולמי, במשך שש שנים קצרות ומפוארות. זהו ספורו של שוער נבחרת הואבים (חלפר-המפטון), השוער המובהק של הנבחרת האנגלית בי כדורגל. ברט וייליאם הספיק לתור, במי

יוסף דיאב, חיפה אייזנשטט מנחם, חיפה חיים אשר, רמזה יוסף צדקה, יפו שלמה מזרחי, התקוה

